GAZETA TRANSILVANIEI.

REDACŢIUNEA ŞI ADMINISTRAŢIUNEA: BRAŞOVŬ, piaţa mare Nr. 22.

„GAZETA" IESE ÎN FIECARE DI.

Pe unŭ anŭ 12 fior., pe şése lunĭ 6 fior., pe treĭ lunĭ 3 fior.
România şi străinătate:
Pe anŭ 40 fr., pe şése lunĭ 20 fr., pe treĭ lunĭ 10 francĭ.

ANULŬ L.

SĔ PRENUMERĂ:
la poşte, la librării şi pe la dd. corespondenţĭ.

ANUNCIURILE:
O seriă garmond 6 cr. şi timbru de 30 cr. v. a. pentru fiecare publicare

Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ. — Manuscripte nu se retrămitŭ.

Nr. 260. Joi, 26 Noemvre (8 Decemvre). 1887.

Braşovŭ, 25 Noemvre 1887.

Dela Viena primimŭ adĭ o scire trelegrafică care ne pune pe gândurĭ. Este vorba de concentrările de trupe rusescĭ aprópe de graniţele Galiţiei şi de atitudinea guvernului centralŭ din Viena faţă cu aceste concentrărĭ.

Organulŭ ministeriului de esterne, „Fremdenblatt" din Viena, se ocupă într'unŭ articulŭ publicatŭ erĭ de acéstă delicată cestiune şi ajunge la unŭ resultatŭ de natură a ne însufla marĭ îngrijirĭ în ceea ce privesce raporturile monarchiei nóstre cu imperiulŭ nordicŭ.

Guvernulŭ austro-ungarŭ, dice numita fóiă, şi-a datŭ cuvêntulŭ că nu voesce sĕ turbure pacea cu puterile vecine, şi acestŭ cuvêntŭ e hotărîtŭ a-lŭ şi ţiné. Décă însĕ Rusia ar continua a'şĭ concentra mereu trupe la graniţe, atuncĭ şi guvernulŭ din Viena s'ar vedé constrînsŭ a'şĭ dirige trupele sale în Galiţia cu scopŭ de a preîntêmpina orĭ ce periculŭ de invasiune neaşteptată din partea Rusiei.

Articululŭ fóiei oficióse vienese constată două fapte de mare însemnătate. Maĭ ânteiu se adeveresce printr'însulŭ că faimele de concentrare a trupelorŭ rusescĭ la graniţe nu mai suntŭ de astădată nisce simple născocirĭ ale foilorŭ polone, ci suntŭ întemeiate pe adevĕrŭ. Alŭ doilea se constată necesitatea de a se lua contra-mĕsurĭ de apĕrare, ceea ce caracteriséză situaţiunea de faţă între cele două împĕrăţii ca fórte încordată.

Inainte numai cu vr'o dece dile diarele germane raportau că şi principele de Bismark s'a plânsŭ cătră Ţarulŭ, în convorbirea ce a avut'o cu elŭ la Berlinŭ, asupra concentrărilorŭ de trupe rusescĭ la graniţa prusiană. Ce rĕspunsŭ a primitŭ nu se scie. Şi fiindŭ că aceeaşĭ plângere se aude acum dela Viena, se nasce întrebarea, décă avemŭ de a face aicĭ cu unŭ pasŭ combinatŭ alŭ celorŭ din Berlinŭ şi Viena, orĭ că cestiunea privitóre la concentrările de trupe privesce în deosebĭ numai monarchia nóstră.

Óre-carĭ îndoelĭ în solidaritatea procederei Germaniei şi a Austriei în acéstă cestiune trebue sĕ se nască vĕdêndŭ cum în acelaşĭ timpŭ, când resună acele plângerĭ din Viena, diarele diplomaţiei rusescĭ vorbescŭ de-o *apropiare între Germania şi Rusia* ca urmare a visitei Ţarului în Berlinŭ.

Faptŭ este că dela visita Ţarului în Berlinŭ încóce, atâtŭ foile germane câtŭ şi cele rusescĭ, au încetatŭ de-a mai purta unŭ limbagiu duşmănosŭ unele faţă cu altele, şi că acestŭ armistiţiu este interpretatŭ de nisce diare bine informate şi inspirate dela Petersburg, cum e „Nord" din Bruxela, ca semnulŭ celŭ mai vĕditŭ alŭ unei apropiărĭ între Rusia şi Germania. Numitulŭ diarŭ a mai adausŭ la acestea încă o dovadă despre dorinţa Rusiei d'a se apropia de Germania, prin aceea că protestéză cu tăriă în contra procederei preşedintelui ligei patriotice francese Deroulède, căruia îi impută că abuséză de numele Rusiei, care nicidecum nu e dispusă a sprijini tendinţele sale.

Trebue sĕ bată la ochĭ în orĭ-ce casŭ, că atuncĭ când se pregătesce cu o stăruinţă atâtŭ de mare din ambele părţĭ o înţelegere nouă între Germania şi Rusia, diarulŭ ministerului de esterne din Viena se vede constrînsŭ a pune guvernului din Petersburgŭ o alternativă atâtŭ de ameninţătóre în ceea-ce privesce raporturile de bună-vecinătate dintre monarchia nóstră şi Rusia.

Se nasce aicĭ întrebarea, că óre ce influinţă va avé noua înţelegere germano-ruséscă asupra relaţiunilorŭ cu monarchia nóstră. Cu greu ne putemŭ închipuì ca Germania sĕ se împace cu Rusia, fără ca sĕ fiă mai multŭ séu mai puţinŭ ameninţate interesele monarchiei nóstre în Orientŭ şi fără ca sĕ fiă paralisată mai alesŭ politica orientală inaugurată de delegaţiunile trecute.

Se vorbesce că cancelarulŭ Bismark voiesce sĕ trimétă pe fiulŭ sĕu, comitele Herbert Bismark, în missiune estraordinară politică la Petersburgŭ. Putemŭ sĕ fimŭ dér fórte curioşĭ de a vedé cum se vorŭ desfăşura lucrurile.

Articululŭ din „Fremdenblatt" ne insuflă însĕ de pe acum îngrijire, căcĭ limbagiulŭ ce-lŭ pórtă este obicînuitŭ numai în timpurĭ critice când se apropiă momentulŭ decisivŭ, care póte aduce ruperea relaţiunilorŭ între două state. Se póte presupune chiar, că atuncĭ când se punŭ asemenĭ alternative, încordarea trebue sĕ fiă aşa de mare, încâtŭ contra-mĕsurile, de carĭ este vorba, sĕ se fi şi începutŭ a se lua. Vedé-vomŭ décă prietinia Germaniei va ajuta monarchiei nóstre sĕ scape şi de astădată de urmările, ce uşorŭ ar puté-o încurca într'unŭ rĕsboiu cu Rusia.

Germania şi prinţulŭ Ferdinand.

„Agenţia liberă" publică textulŭ notei oficiale transmisă de principele de Reuss, ambasadorŭ alŭ Germaniei în Viena, A. Sale principelui Bulgariei Ferdinand de Coburg, care notă pretinse d. de Bismarck cătră Ţarulŭ Rusiei că a fostŭ falsificată:

Transmiţêndu-vĕ ideile şi vederile ce suntŭ însărcinatŭ a espune A. Vóstre, nu vréu sĕ dicŭ că guvernulŭ germanŭ póte sĕ'i dea sfaturĭ séu instrucţiunĭ în ceea ce privesce suirea A. Vóstre pe tronulŭ Bulgariei.

Legatŭ prin tractate, pe care crede de trebuinţă sĕ le respecte, guvernulŭ germanŭ crede că în circumstanţele de faţă suirea A V. pe tronulŭ Bulgariei este din partea A. V. o cestiune de hotărîre personală şi că totulŭ trebuieşte întreprinsŭ pe rĕspunderea aceluia ce va voi sĕ ia o iniţiativă, căreia guvernulŭ germanŭ nu póte da, nicĭ sĕ pare a da nicĭ unŭ ajutorŭ şi nicĭ o încuragiare.

Cu tóte acestea, sĕ nu se crédă că curtea din Berlinŭ, pentru nevoile sale politice, nu póte sĕ încurajeze în modŭ oficiosŭ, şi sĕ susţină prin tóte mijlócele de acţiune, de care dispune în Bulgaria, întreprinderea ocupărei tronului bulgarŭ.

E sigurŭ că décă A. V. se va duce la Sofia cu o idee seriósă şi decisă, va veni timpul când, câtŭ de favorabile şi chiarŭ hostile ar părea actele politicei germane, sentimentele secrete, ce se nutrescŭ la Berlinŭ pentru succesulŭ întreprinderei A. V. şi a acţiunei vóstre monarhice în Bulgaria, se vorŭ puté arăta la lumină şi vorŭ puté atuncĭ sĕ aibă totŭ folosulŭ ce póte avé acţiunea deschisă şi decisă a unui puternicŭ imperiu. Se póte spera că la unŭ momentŭ datŭ situaţiunea Europei va permite acéstă acţiune.

. . . .

Décă Alteţa Vóstră se hotărăşte sĕ trécă în Bulgaria, îmĭ voiu permite a'i pune la dispoziţie o cifră care îi va înlesni mijlócele de a continua pe ascunsŭ relaţiunile care în curêndŭ, sperŭ, vorŭ deveni deschise şi fórte bine".

O telegramă din Berlinŭ cătră „Neue Freie Presse" anunţă sosirea consilierului de statŭ Soldatencov dela ministerulŭ afacerilorŭ străine alŭ Rusiei, cu unŭ mare materialŭ de acte, spre a procede cu ambasadorulŭ rusŭ din Berlinŭ, comitele Şuvalof, la constatarea actelorŭ diplomatice falsificate.

Concentrările ruse la graniţa Austriei.

„Magdenburger-Zeitung" primesce din Galiţia asupra mĕsurilorŭ militare ruse la graniţa austriacă următórele date:

Din sĕptĕmână în sĕptĕmână ne sosescŭ şcirĭ neliniştitóre de dincolo de graniţă. Mai ântâiŭ era vorba de sosirea în Lublinŭ şi Chelmŭ de maestrii de încuartirare şi au comandatŭ cuartirurĭ pe la începutulŭ lui Noemvre pentru Dragonĭ şi Cazacĭ. Apoi veni vestea, că calea ferată de la Moscva aduce mereu trupe de tóte armele la Brestŭ şi de la Kiewŭ la graniţă.

In satulŭ Hrubiczovŭ s'a aşedatŭ unŭ întregŭ regimentŭ de Dragonĭ d'abia sositŭ dela Moscva. In Chelmŭ au luatŭ garnizóna Cazacii de Orenburg. La Huk şi Rovno se facŭ în tótă graba şanţurĭ, trimiţêndu-se din Kiew tunurĭ de calibru mare. In Jutşin din Polonia se mobiliséză o divisiă de vênĕtorĭ.

Până acuma nordulŭ Galiţiei era deja ocupatŭ de trei divisiĭ de cavaleriă rusă, ér dilele acestea s'a mai adăogatŭ o a patra divisie.

D'altminterĭ, oficiosulŭ rusŭ „Warsavski Dnewnik" confirmă aceste mişcărĭ de trupe şi recunósce, că garnisónele despre graniţa austriacă au fostŭ considerabilŭ mărite şi întărite.

Scrisorĭ de aderinţă adresate generalului Traianŭ Doda.

Ilustrissime D-le Generalŭ!

Comitetulŭ permanentŭ electoralŭ alŭ partidei naţionale române din comitatulŭ Satu-Marelui, cu tótă însufleţirea ia actŭ despre bărbătésca ţinută a Ilustrităţii Tale, manifestată în epistolele adresate cătră preşedintele dietei ţĕrei unguresci. — Aderămŭ din sufletŭ, cu tótă tăria convingerei, la ideile politice-naţionale, ce le-ai declaratŭ în faţa lumei culte.

Din inima nóstră ai vorbitŭ, convingerea nóstră o-ai esprimatŭ.

Suntemŭ mândrii, că între aceste giurstărĭ nefaste, avemŭ atarĭ bărbaţĭ resoluţĭ, avemŭ în persóna Ilustrităţii Tale unŭ conducĕtorŭ chiămatŭ; Te vomŭ urma şi de acum înainte cu totŭ devotamentulŭ, dorimŭ numai, ca geniulŭ naţiunei sĕ se pronunţe, ca după ce s'a constatatŭ înaintea lumei civilisate, că în patria nóstră suntemŭ eschişĭ din cadrulŭ constituţiunei ţĕrei, ce avemŭ de-a face mai departe pentru salvarea demnităţii nóstre naţionale?

Suntemŭ şi ne declarămŭ solidarĭ cu Ilustritatea Ta în tóte, câte le-ai declaratŭ despre fidelitatea Românilorŭ cătră înaltulŭ Tronŭ, cătră patria şi naţiunea nóstră.

Primesce, Ilustrissime domnule, espresiunea deosebitei nóstre stime şi veneraţiunĭ, ce'Ţĭ păstrămŭ.

Ai Ilustrităţii Tale, devotaţĭ fraţĭ,

Andreiu Medanŭ, preşedintele comitetului electoral. *Dr. Vasiliu Lucaciu*, secret. comitetului. *Gavril Lazarŭ* de Purcaretŭ. *Alecsiu Bernnz. Vasiliu Dragoşiu Lazarŭ Iernea. Alecsiu Popŭ. Avramŭ Brebanu. Gavrilŭ Barbu.*

Sadi Carnot.

Sadi Carnot, noulŭ preşedinte alŭ Republicei francese, s'a născutŭ la Limoges, la 1837, şi este primulŭ născutŭ alŭ d-lui Carnot Lazar-Hippolyte. A făcutŭ ingineria în şcóla politechnică la 1857. Mai pe urmă întră în şcóla de podurĭ şi şosele avêndŭ numĕrulŭ 1, pe care îlŭ păstră până la eşirea sa, la 1863.

La 10 Ianuarie 1871 devine prefectŭ alŭ departamentului Senei inferióre şi comisarŭ estraordinarŭ însărcinatŭ d'a organisa apĕrarea naţională în departamentele Sena inferióră, Eure şi Calvados.

Elŭ fù alesŭ representantulŭ departamentului Cote d'or, în adunarea naţională la 8 Februarie 1871 şi se inscrise în grupulŭ numitŭ stânga republicană, alŭ căruĭ secretarŭ şi deveni. Elŭ votă pentru tóte mĕsurile ţindêndŭ a stabili definitivŭ republica şi adoptă în întregulŭ lorŭ legile constituţionale. Se presentă la alegerile generale din 20 Februarie 1876 în circomscripţia II-a a arondismentului Beaune şi fù alesŭ deputatŭ cu 7058 voturĭ. Elŭ urmă aceeaşĭ liniă politică în noua Cameră alŭ cărei secretarŭ fusese alesŭ, şi după actulŭ dela 16 Maiu 1877 făcù parte din cei 363 deputaţĭ ai stângelorŭ întrunite, carĭ au refusatŭ unŭ votŭ de încredere ministerului Broglie. La alegerile următóre din 14 Octomvre elŭ fù realesŭ în aceeaşĭ circomscripţiune cu 7584 voturĭ contra d-lui Benoit, candidatŭ guvernamentalŭ.

Sadi Carnot s'a remarcatŭ în discuţiunile speciale cu privire la lucrărĭ publice, mai cu sémă la drumurile de ferŭ şi navigaţiune interióră etc. A făcutŭ parte în mai multe rîndurĭ din comisiunea bugetară şi fù alesŭ ca raportorŭ pentru bugetulŭ ministerului lucrărilorŭ publice din 1878. Unŭ decretŭ dela 26 Augustŭ acelaşŭ anŭ l'a numitŭ sub-secretarŭ de statŭ la acestŭ ministerŭ.

Lui se datoresce traducţiunea operei lui F. Stuart Mill: „Revoluţiunea dela 1848 şi detractatorii ei.«

Sadi Carnot a fostŭ ministru de lucrărĭ publice după ministerulŭ Freycinet dela Septemvre 1880 până la Noemvre 1882 şi apoi ministru de finance la 1886 în cabinetulŭ Ferry.

Viena, 4 Decemvre 1887.

(Coresp. part. a »Gaz. Trans.«)

Politica Germaniei are două feţe; pe cand pressa germană e preocupată cu accentuarea ideilorŭ de pace a cancelarului germanŭ, Reichstagulŭ din Berlinŭ va avé de-a discuta proiectulŭ despre urcarea vămii pe productele austriace. Mai multŭ ca sigurŭ putemŭ presupune că acestŭ proiectŭ de lege alŭ guvernului germanŭ se va primi cu unanimitate. Monarchia nóstră din ḑi în ḑi perde din importanţa sa politică. Se asigură că principele Bismark în convorbirea sa cu Ţarulŭ Alecsandru s'a întrepusŭ pentru Austria, descoperindŭ Ţarului, că Germania e legată cu Austria. Ce putemŭ deduce din acéstă atitudine a cancelarului germanŭ? Odată se presentă marele cancelarŭ ca amiculŭ Austriei, ér de altădată se dă pe faţă ca contrarŭ alŭ ei. Una din aceste două purtărĭ trebue să fiă numai simulaţiune, fiindŭ că amêndouĕ nu se potŭ la nicĭ unŭ casŭ împreuna.

Décă Germania ia pe Austria sub scutulŭ sĕu contra ameninţărilorŭ străine, atuncĭ pentru ce o atacă pe terenulŭ economicŭ? Germania vrea să aducă pe Austria la o crisă economică, ia o capitulaţiune. Fiindŭ monarchia nóstră prin rĕsboiulŭ vamalŭ slăbită, Germania sperézǎ atuncĭ, că Austria se va arunca fără condiţiune în braţele ei; monarchia nóstră va perde tótă influinţa, tótă puterea şi va deveni o simplă provincià germană, care nu va mai avea libera sa voinţă, ci va trebui să se subordineze voinţei puterniculuĭ statŭ germanŭ. Nisuinţa şi proiectele acestea ale principelui Bismarck şi-au aflatŭ deja la noi aderenţiĭ sĕi. Germanii austriacĭ suntŭ aderenţiĭ naturalĭ ai principelui Bismarck, de când s'a perdutŭ hegemonia în Austria, pe de altă parte Maghiarii fiindŭ promovatorii ideilorŭ germane, suntŭ de credinţă, că vorŭ avé mână liberă pentru realisarea aspiraţiunilorŭ manifestate în delegaţiunea ungară, — vorŭ puté sdrobi resistenţa popórelorŭ nemulţămite şi neîndreptăţite ale statului ungarŭ, şi prin acestea vorŭ ajunge la multŭ doritulŭ lorŭ scopŭ a unui mare globŭ maghiarŭ.

Ce s'ar întêmpla când Rusia ar declara Austriei rĕsboiulŭ cu multă amărăciune accentuatŭ de ḑiarele rusescĭ. Ce atitudine va observa atuncĭ Germania? Iua-va parte la acestŭ rĕsboiu, după cum a susţinutŭ marele cancelarŭ? Nu credemŭ, şi nu putemŭ crede. Germania va rĕmâné neutrală, căcĭ Francesii suntŭ la graniţă. Germania deşi nu va participa la rĕsboiu, se va puté folosi de resultatele lui chiar şi în casŭ nefavorabilŭ pentru Austria. La acésta arŭ trebui să se gândéscă seriosŭ cei cu neprecugetatele manifestaţiunĭ ale ideii maghiare.

Precum că pacea e adêncŭ periclitată numai e nicĭ o îndoială. Oficioşii de aicĭ caută în tóte părţile după scirĭ, carĭ arŭ fi în stare a domoli temerile despre rĕsboiulŭ ruso-austriacŭ. Aşa ne comunică astăḑĭ „Die Presse« că s'ar fi făcutŭ negociărĭ cu Anglia, prin carĭ s'ar fi ficsatŭ anumite casurĭ, în carĭ flota englesă se opereze în legătură cu cele trei puterĭ aliate. Sub aceste anumite casurĭ neprecisate nu putemŭ altceva înţelege decâtŭ unŭ rĕsboiu cu Rusia şi Francia aliate. Acéstă scire a „Pressei« e din Berlinŭ. E caracteristicŭ că foile germane, carĭ la convenirea celorŭ doi monarchĭ la Berlinŭ au declaratŭ că venirei Ţarului la Berlinŭ îi lipsesce orĭ ce caracterŭ politicŭ, şi scurtŭ după acésta au susţinutŭ că prin visita Ţarului pacea şi-ar fi câştigatŭ o basă stabilă, vinŭ acum şi ne spunŭ pe cale indirectă, că pacea e ameninţată.

Iute trebue să-şĭ fi schimbatŭ diplomaţii părerile; nouĕ ne vine însĕ a crede, că ḑiarele germane au fostŭ rĕu informate orĭ au rĕspânditŭ cu intenţiune neadevĕrurĭ în lume; acum însĕ când ne vorbescŭ de nouĕ ajutóre, nu ne mai putemŭ înşela, décă presupunemŭ, că într'adevĕrŭ pe orisontulŭ politicŭ europénŭ ferbŭ grei norĭ, carĭ în totŭ momentulŭ ne potŭ aduce o tempestate.

Procesulŭ Româniloru din Folia.

Intêmplarea din Folia o sciu cetitorii noştri. Ungurii de pe o proprietate s'au dusŭ în satŭ cu furcĭ, cu lemne, cu arme să bată pe Românĭ. Aceştia au alergatŭ şi s'au înarmatŭ şi ei punêndu-se în apĕrare. Doi Ungurĭ dintre nĕvălitorĭ au rĕmasŭ morţĭ şi o casă, în care unulŭ din ei se ascunsese, a fostŭ arsă.

Procesulŭ în acéstă afacere s'a ţinutŭ în ḑilele acestea şi s'a şi terminatŭ. Românii acusaţĭ au cerutŭ, la încheiarea pertractărilorŭ, ca să se pedepséscă şi Ungurii, pentru că ei suntŭ de vină, ei au venitŭ în satŭ cu scopŭ să bată pe Românĭ. Preşedintele tribunalului a rĕspunsŭ că Ungurii şi-au primitŭ pedépsa, adecă Szüts şi Nyerges, carĭ aḑĭ stau înaintea judecătorului cerescŭ. Dér ceilalţĭ Ungurĭ nĕvălitorĭ? Nicĭ n'au fostŭ traşĭ la dare de sémă.

Aci mai amintimŭ, că despre mortulŭ *Nyerges* părerea medicului e, că *nu a murită de glonţŭ, ci de fumŭ, înecându-se.*

Cu tóte astea, sentinţa contra Românilorŭ e cum nu se póte mai severă. S'au osânditŭ: conducĕtorulŭ Ionŭ Jumanca la 15 anĭ; Ionŭ Marina, Moise Ciolacŭ, Simeonŭ Ciolacŭ şi Ionŭ Şepeţanŭ Goianŭ la 10 anĭ; Nica Beldea la 12 anĭ; Ionŭ Beldea la 7 anĭ; Nica Ciuta şi Tanase Cheteu la 5 anĭ de temniţă; Ionŭ Mladinŭ la 1 anŭ; Todorŭ Bechirŭ şi Toma Bechirŭ la câte 1 anŭ; Nica Danciu, Mona Miu, Peia Pau, Ilie Vitu şi Ginu Miu la câte $^{1}/_{2}$ anŭ de robie. Ceilalţi acusaţi anume: Iacobŭ Wittemberger, Mita Pavlovicĭ, Ionŭ Svetcu, Mona Cheteu. Lazarŭ Danŭ, Const. Balanŭ, Simeonŭ Jumanca, Ionŭ Jumanca judele şi Ilie Cochirŭ au fostŭ achitaţĭ.

Cei judecaţĭ la închisóre au să plătéscă şi desdăunare: urmaşilorŭ lui Nyerges 200 fl., lui Jozsa (unulŭ dintre Ungurii rĕu bătuţĭ) 150 fl., urmaşilorŭ lui Szücs 400 fl., lui Holmann (căruia i a arsŭ casa) 275 fl., pentru casa aprinsă 150 fl. şi spese de procesŭ 130 fl. Aceia carĭ au fostŭ judecaţĭ la mai puţinŭ decâtŭ 5 anĭ, adecă dela 5 anĭ în josŭ, se punŭ în libertate până la rădicarea la valóre a sentinţei, ér ceilalţĭ rĕmânŭ şi mai departe în închisóre!

Atâtŭ procurorulŭ de statŭ câtŭ şi acusaţii toţĭ au apelatŭ în contra sentinţei, care se vede că a fostŭ pronunţată asupra unorŭ Românĭ.

Ĕtă ajunşĭ şi acolo, că Ungurului îi e permisŭ să atace, ér Românului nicĭ să se apere, deórece Românii au primitŭ cea mai grea pedépsă, ér Ungurii nicĭ măcar unŭ avertismentŭ!

SCIRILE ḐILEI.

Fóia oficiósă ungurésca „Nemzet“ scrie: „In urma învitărei ministrului de interne, comanda corpului VII de armată a trimisŭ în *Cuşteiu* pentru restabilirea ordinei *două compănii* din regimentulŭ 101 de infanteriă. S'au făcutŭ tóte disposiţiunile pentru aşeḑarea soldaţilorŭ în localurĭ potrivite.“ — Fiindŭ că Românii din Cuşteiu voescŭ să facă a fi trataţĭ omenesce şi legalŭ, stăpânirea ungurésca, sub pretextŭ că suntŭ „revoluţionarĭ“, le trimite gendarmĭ şi cătane pe capŭ, se'nţelege pe contulŭ lorŭ! Ce timpurĭ!

—x—

Din *Szulin*, comitatulŭ Şaroşŭ, se scrie cătră „Pester Lloyd«, că din staţiunea Zegiestov *emigrézǎ* de prin împrejurime *în fiecare ḑi* celŭ puţinŭ 4—6, ba chiar 10 — 15 persóne la *America*. Din Szulinŭ, care numĕră 700 suflete, au emigratŭ vr'o 40; din satulŭ vecinŭ K. Lipnik, care numĕră vr'o 1400 locuitorĭ, au emigratŭ vr'o 240. In cele mai multe sate abia se mai vĕdŭ ţĕranĭ tinerĭ, au rĕmasŭ numai bĕtrânii şi femeile. — Sĕrmană poporaţiune, în ce *fericită* stare te-a adusŭ stăpânirea ungurésca!

—x—

Duminecă 29 Noemvre se va da în sala teatrului din locŭ *representaţiunea teatrală* a tinerilorŭ comercianţĭ românĭ, pe care amŭ anunţat'o deja. Scopulŭ e filantropicŭ şi decĭ nu mai e de lipsă să se amintéscă publicului că trebue sprijinitŭ cu tótă căldura.

—x—

Franz Pulsky, directorulŭ museului naţionalŭ ungurescŭ din Pesta, publică în ḑiare o declaraţiune, în care numesce sgomotele despre dispariţiunea unorŭ obiecte de preţŭ din museu, vorbe de cafenea, însinuărĭ şi denunţărĭ neruşinate. De altmintrelea comisiunea continuă cu ancheta.

—x—

Biblioteca academiei de dreptŭ desfiinţate din Sibiiu se va preda în administrarea museului Bruckentahl de acolo.

—x—

Căpitanulŭ poliţiei din *Macău*, care precum amŭ comunicatŭ la timpulŭ sĕu, a fostŭ suspendatŭ din postulŭ sĕu de cătră representanţa orăşenéscă, a fostŭ repusŭ în postulŭ sĕu de cătră comisiunea disciplinară a comitetului administrativŭ din comitatulŭ Cianadŭ, cu adaugerea că recursulŭ contra acestei hotărîrĭ e permisŭ numai *extra dominium.* Minunată autonomia comunală!

—x—

Cetimŭ în foile din România: „Figaro“ află, că *concertulŭ datŭ la Amsterdam pentru sĕracĭ de prinţesa Elena Alex. Bibescu* a reuşitŭ peste tóte aşteptările. Cea din urmă bucată cântată în corŭ de domnişóre din societatea înaltă, era *imnulŭ românescŭ* în onórea prinţesei Bibescu născută Epureanu. Imnulŭ a fostŭ ascultatŭ în picióre de asistenţa numerósă şi alésă şi aplaudatŭ cu căldură. Regina României trimisese prietenei sale intime, prinţesei Bibescu, următórea telegramă: »Mĕ împărtăşescŭ la concertulŭ vostru din tótă inima. Dorescŭ mare reuşită organisatorilorŭ şi executanţilorŭ.“ A doua ḑi, primarulŭ „Veneţiei Nordului“ a predatŭ prinţesei Bibescu într'o bişactea preţiósă suma întrărilorŭ ce se sue la peste 25,000 fr. voindŭ a da acestei înalte dómne, care consimţise a se produce pentru sĕracĭ, mulţumirea de a remite însăşĭ acéstă sumă de banĭ societăţei de binefacere.“

—x—

FOILETONU.

Iacobina.

(după Pierre Decourcelle).

(Urmare şi fine.)

Parisulŭ capitulă.

Acésta fù o mare durere pentru Reynauld ca soldatŭ, ca francesŭ îi sfăşia inima, ca tată inima îi sălta.

„O să-i revĕdŭ, o să-i revĕdŭ în fine!“ strigă elŭ. O patriă! în mijloculŭ vĕlului tĕu de doliu, permite-mĭ acestŭ strigătŭ de bucuriă! Suntŭ şése lunĭ întregĭ de când suntemŭ despărţiţĭ! Suntŭ şése lunĭ întregĭ de când nu mai trăescŭ! Şi Iacobina mea, care a fostŭ bolnavă şi care póte mai trăesce încă! N'am nedumerire, mama şi unchiulŭ ei o vorŭ fi îngrijitŭ bine! Dér aşĭ jertfi bucurosŭ unŭ anŭ din viéţa mea numai să mĕ aflu lângă amêndouĕ! O patriă! értă-mĕ!

Veni Comuna.

Elŭ se vĕḑu în momentulŭ d'a fi încorporatŭ într'unulŭ din regimentele ei.

Ne voindŭ să între în acéstă luptă fratricidă, eşĭ din Parisŭ travestitŭ ca burgesŭ şi se duse la St.-Brice, micŭ satŭ în vecinătatea parcului Montmorency, unde unŭ amicŭ alŭ sĕu, pictorŭ, îi oferi ospitalitate.

Reynauld scrisese soţiei sale să vină imediatŭ acolo şi să'i aducă pe fiica sa şi aşa le aştepta în miculŭ pavilionŭ alŭ amicului sĕu. De aicĭ nu eşea nicăirĭ.

Elŭ aşteptă optŭ ḑile. In loculŭ Mariei Madelenei şi a Iacobinei, îi sosi o telegramă, în care i se spunea că mititica nu era încă în stare să supórte o călĕtoriă, atâtŭ de obositóre prin neregularităţile şi schimbările trenului. Maria Madelena îlŭ ruga să se liniştéscă şi să aştepte încă vr'o douĕsprеḑece ḑile în interesulŭ sănĕtăţii fiicei lorŭ.

Ioanŭ Reynauld n'avea banĭ de drumŭ. 'Şĭ vêndù lanţulŭ şi orologiulŭ şi plecă cu trenulŭ pe clasa a treia fără a'şĭ preveni soţia.

După şése ḑile sosi la Libourne.

Sărĭ josŭ din vagonulŭ sĕu, alergă la farmacia unchiului Boazanŭ, îmbrăţişă pe bunulŭ omŭ, care sta încremenitŭ nerecunoscêndu-lŭ deodată, atâtŭ de multŭ se schimbase în urma obosеlelorŭ asediului şi se desfigurase de pulberea drumului. Pentru Ioanŭ Reynauld tóte acestea au fostŭ o afacere de unŭ momentŭ.

— Soţia mea! fiica mea! — strigă elŭ cu o voce înăbuşită.

— Soţia ta se află fórte bine, scumpulŭ meu băiatŭ! — îi rĕspunse farmacistulŭ, care încetulŭ cu încetulŭ se calmă de surprinderea lui....

— Şi Iacobina?

— Dér... — şi bravulŭ omŭ şovăi puţinŭ.

— Iacobina! Iacobina! Vréu s'o vĕdŭ numai decâtŭ, fără întârḑiare. Condu-mĕ la ea!

Unchiulŭ Boazan avù se întêmpine tóte greutăţile lumii pentru-ca să'lŭ facă să înţelégă, că o reîntórcere atâtŭ de neprevĕḑută, o bucuriă atâtŭ de neaşteptată putea să'i facărĕu copilei, care se sculase dintr'o bólă îndelungată.

Ioanŭ Reynauld bătea din picióre şi cu mare greutate consimţi la aceea, ca unchiulŭ lui să mérgă s'i prevenі soţia despre sosirea lui. Şi încă, în momentulŭ în care bĕtrânulŭ se depărta, îlŭ întrebă:

— Dér în sfêrşitŭ, spune-mĭ, ce-i lipsesce?

— Ei, lucrulŭ naibi... îşĭ dorеsce pe părintele sĕu! Şi încă în aşa mĕsură, încâtŭ adeseorĭ auḑindŭ echourile dimprejurŭ, sta să ne scape din mânĭ!

— Dumneḑeule! Dumneḑeulŭ meu!

— Din norocire, şi-a venitŭ în fire şi suntemŭ liniştiţĭ.

Pe când Ioanŭ Reynauld, pe jumĕtate liniştitŭ, îşĭ spăla faţa şi mânile ca să nu-şĭ sperie soţia şi fiica, precum speriase pe unchiulŭ sĕu, farmacistulŭ urca scara mergêndŭ la nepóta-sa ca să o prevină despre sosirea bărbatului ei.

Sĕrmana femeiă! mai că i se făcù rĕu.

Cuprinsă de bucuriă, tremura gândindu-se cum o să-i presinte ea lui Ioanŭ Reynauld pe fetiţa lui, pe Iacobina, palidă şi slăbuţă, încă atâtŭ de bolnavă încâtŭ

Musica regimentului 2 de infanteriă dă astă séră în 7 Decemvre n. unŭ concertŭ în sala Hotelului Nr. 1. Toţĭ aceia, carĭ au primitŭ pentru petrecerile din érna trecută bilete de învitare, sunt învitaţĭ şi la acestŭ concertŭ.

—x—

Deputatulŭ *Albei regale*, contele Gabrielŭ Karolyi, a băgatŭ de sémă că de mai multe orĭ sigilulŭ scrisorilorŭ trimise de preşedintele partidei independente de a-colo era stricatŭ şi uneorĭ a primitŭ chiarŭ scrisorĭ cu plicului de totŭ ruptŭ. Deputatulŭ a făcutŭ arătare direcţiunei poştale despre acéstă violare a secretului scrisorilorŭ.

—x—

Intendantulŭ teatrului şi operei unguresci din Pesta, contele Stefanŭ *Keglevich*, a trebuitŭ în cele din urmă sĕ'şĭ dea demisiunea, parte fiindŭ că „patrioţii" nu erau mulţumiţĭ cu administraţiunea lui, parte fiindŭ că nu le putea satisface poftele tuturora. Aşa se vede din cele scrise de ḑiarele unguresci şi dintr'o recentă interpelare contra intendantului.

—x—

Sâmbătă, 21 Noemvre séra, întrunirea literară a »Revistei nouĕ« de sub direcţiunea d-lui Hajdĕu a fostŭ fórte interesantă, spune »România«. D. *Gion* a cetitŭ „O pagină din domnii Fanarioţilorŭ", studiu de multă valóre, descrisŭ cu meşteşugire. D. *Vlăhuţă* a cetitŭ o frumósă bucată în versurĭ întitulată »Linişte« şi dedicată amicului sĕu dela Vrancea. D. *Hajdĕu* era tocmai sĕ încépă a ceti unŭ articulŭ, când vestea despre mórtea unuia din cei mai neobosiţĭ colaboratorĭ ai Revistei, a bĕtrânului Petre Ispirescu, îlŭ întrerupse. D. Hajdĕu se retrase împreună cu toţĭ învitaţii, promiţĕndu-le a ceti Sâmbăta viitóre. „Unirea" i se afirmă că Ispirescu lăsă unŭ fórte preţiosŭ manuscriptŭ, pe care însĕ niciodată n'a putută sĕ îlŭ facă şi altora cunoscutŭ prin tipăritură: o adevĕrată comóră, 20 mii de proverbe adunate ḑi cu ḑi de Ispirescu şi aranjate de elŭ în ordine alfabetică. Academiei Române îi incumbă datoria de a face ceea ce culegĕtorulŭ lorŭ n'a putută.

Literatură. *Logofĕtulŭ Costachi Konaki: Poesii*, anume *Alcătuirĭ* şi *Tălmăcirĭ*, ediţia a doua, apărute în editura librăriei *Fraţii Saraga* din Iaşĭ, 1887. Cuprinsulŭ amĕrunţitŭ alŭ acestui frumosŭ volumŭ de peste 360 pagine, tipăritŭ pe hârtiă fină, este:] O scurtă prefaţă de Caterina Konaki Vogoridi, Schiţe din viéţa şi familia logofĕtului Konaky, urméză poesiile cuprinse sub numele de Alcătuirĭ şi Tălmăcirĭ, apoi Note la alcătuirĭ şi tălmăcirĭ, în fine scrierĭ în prosă, anume scrisorĭ către Ionŭ Sturza Voevodŭ şi către Metropolitulŭ Veniaminŭ. Preţulŭ acestei cărţĭ de valóre e 6 lei.

† Petre Ispirescu.

Sâmbătă în 21 curentŭ, orele 3 d. a., a încetatŭ din viéţă Petre Ispirescu, neobositulŭ culegĕtorŭ alŭ basmelorŭ poporului nostru.

Acestŭ omŭ, care a adusŭ literaturei populare române o bogăţiă de isvóre, a muritŭ în câte-va ore, în mijloculŭ familiei neconsolate, tocmai în ajunulŭ punerei sub pressă a tuturorŭ scrierilorŭ sale. In adevĕrŭ Ispirescu, modestulŭ »culegĕtorŭ tipografŭ« (cum iscălia dênsulŭ scrierile sale) avea de gândŭ sĕ scótă în 7 volume, însumândŭ peste o sută cóle de tiparŭ, fructulŭ activităţei întregei sale vieţĭ.

E caracteristicŭ cum unŭ omŭ, fără studii complecte şi nevoitŭ a munci vecinicŭ ca sĕ trăiască, a putută sĕ contribue într'atâta la înavuţirea unei literaturĭ aşa de sĕrace şi de puţinŭ esploatate ca literatura nóstră populară.

Étă câteva note biografice asupra acestui omŭ, pe care cei ce l'au cunoscutŭ de apróape, nu'lŭ vorŭ puté uita:

Petre Ispirescu s'a născutŭ în Bucuresci în luna Ianuarie anulŭ 1830. A învĕţatŭ cunóscerea literelorŭ la dascălulŭ Nicolae dela biserica Udricanĭ; apoi a trecutŭ în şcólă la dascălulŭ Stanŭ Lupescu dela biserica Oltenĭ şi în urmă la „Dómna Bălaşa", unde a urmatŭ vre-o 4 anĭ şi unde a învĕţatŭ şi cântările bisericescĭ. La anulŭ 1840 a intratŭ ca elevŭ în tipografia d-lui Zaharia Karcalechi, de unde a eşitŭ, după ce ajunsese lucrătorŭ şi lucrase în acéstă calitate câţĭ-va anĭ. Eşindŭ de acolo a funcţionatŭ ca directorŭ la tipografiile Copainicŭ, Boerescu şi Rosetti, de unde s'a retrasŭ pentru a deschide o tipografie în asociaţie cu F. Göbl, şi Walter. Fiindŭ chematŭ ca directorŭ la tipografia statului, se desfăcŭ de asociaţĭ. Mai târḑiu a înfiinţatŭ (acum 19 anĭ) tipografia »Laboratorilorŭ Românĭ« sub firma P. Georgianŭ et comp. de care despărţindu-se a rĕmasŭ singurŭ proprietarŭ până la mórte.

După cum se vede din notele de mai susŭ, viaţa lui Ispirescu e o viéţă de muncitorŭ şi faptulŭ că a muritŭ sĕracŭ, pe când mai toţĭ colegii lui patronĭ s'au înavuţitŭ, vorbesce de ajunsŭ în favórea lui.

Étă şi tóte scrierile lui care erau sĕ apară în curêndŭ în 7 volume Charpentier:

Basme, 2 volume cuprinḑêndŭ 71 de basme din care 12 inedite.

Snóve. Unŭ volumŭ cu 77 snóve tóte publicate deja în broşurĭ micĭ séu în volume mai marĭ.

Ḑicĕturĭ séu proverbe româneścĭ. Unŭ volumŭ de peste 3000 proverbe, cele mai multe inedite.

Jucării şi jocurĭ de copii. Unŭ volumŭ.

Pilde şi peste 200 ghicitorĭ. Unŭ volumŭ.

Poveştile unchiaşului sfătosŭ. Unŭ volumŭ, conţinêndŭ »Basmele păgânescĭ«. (Mitologia.)

Scrierile lui Ispirescu au fostŭ mai cunoscute şi mai apreciate în streinătate de câtŭ în patria, unde tocmai în timpii din urmă după recomandaţiunea d-lorŭ Barbu Ştefănescu (dela Vrancea) şi Lazarŭ Şaineanu, ni se pare, d-lŭ B. P. Haşdĕu l'a învitatŭ sĕ ia parte la şedinţele comitetului Revistei Nouĕ care va apăré în curêndŭ.

Ca probă că a fostŭ cunoscutŭ în streinătate, e o scrisóre adresată rĕposatului, acum câte-va ḑile, de către d. Lazărŭ Şaineanu din Parisŭ, în care-i face cunoscutŭ, că a fostŭ surprinsŭ vĕḑêndŭ scrierile lui Ispirescu traduse în franţuzesce de eruditulŭ profesorŭ de limbele orientale E. Picot şi predate studenţilorŭ sĕi de către eminentulŭ cunoscĕtorŭ alŭ limbei şi literaturei române.

— Afară de acéstă scrisóre, pe care am vĕḑut'o noi inşi-ne, Ispirescu nĭ-a istorisitŭ cu o ḑi înaintea morţei sale neaşteptate, că unŭ profesorŭ dela universitatea din Copenhaga, alŭ cărui nume îlŭ uitasem, (probabilŭ Kr. Nyrop) cu ocasia trecerei sale prin Bucurescĭ, a fostŭ sĕ lŭ visitese, pentru a vedea ce felŭ de omŭ e Ispirescu, pe care-lŭ credea profesorŭ la vre-o facultate şi a rĕmasŭ uimitŭ vĕḑêndŭ înaintea sa pe autorulŭ basmelorŭ în persóna modestului tipografŭ. Pe lângă acestea, d-na Mite Kremnitz a tradusŭ în limba germană câte-va din scrierile lui Ispirescu.

Cea din urmă scriere a lui e unŭ basmŭ întitulatŭ: „Vulpea şi ariciulŭ« scrisŭ chiar ḑilele acestea.

In interesulŭ literaturei nóstre populare ar fi de doritŭ ca Academia, alŭ cărei tipografŭ Ispirescu a fostŭ în cursŭ de mai mulţĭ anĭ, să'şĭ facă o datorie, săvirşindŭ ceea-ce elŭ n'a avutŭ parte sĕ facă, tipărindu'ĭ tóte scrierile pe socotéla ei.

Şi acum, când amŭ arĕtatŭ, cine e omulŭ care a fostŭ smulsŭ dintre noi, şi ce campionŭ alŭ literaturei sale a pierdutŭ România, nu ne rĕmâne de câtŭ sĕ unimŭ adâncile nóstre regrete, cu acele ale familiei lui şi să dorimŭ ca celŭ puţinŭ după mórte sĕ se dea lui Ispirescu ceea-ce i se cuvenea încă în viaţă: loculŭ de onóre în câmpulŭ literelorŭ şi în amintirea tuturorŭ Românilorŭ!

(„Naţiunea")

Scirĭ poliţienescĭ. Erĭ séra, calfa de ḑidarŭ Neculae Ardeleanu fù străpunsŭ în şoldulŭ, dreptŭ, în Tèrgu grâului, cu unŭ cuţitŭ de către ḑilerulŭ Vancea Mihaiu. Pentru vindecarea rănei suntŭ de lipsă 14 ḑile. Făptuitorulŭ fù predatŭ judecătoriei penale competente.

Unŭ chipŭ de totŭ originalŭ, d'aşĭ procura cineva cvartirŭ eftinŭ de nópte, născocĭ vagabundulŭ din Braşovŭ Fridrich Arkeder. Elŭ apărù aḑĭ înainte de améḑĭ la căpitănia oraşului şi o rugă sĕ'i dea cvartirŭ de nópte tótă érna şi anume într'unŭ localŭ de arestŭ. Refusându-i-se împlinirea dorinţei, Arkeder declară categoricŭ, că elŭ va constrînge căpitănia sĕ'i dea cvartirŭ de nópte. Concediatŭ fiindŭ cu observarea, că sĕ'ncerce dacă'i dă mâna, Arkeder se duse în Braşovu-vechiu şi puse în scenă unŭ mare scandalŭ, până când apărù unŭ poliţistŭ şi-lŭ provocă sĕ se pórte cuviinciosŭ. Atuncĭ Arkeder se aruncă la pămêntŭ, îşĭ rupse pălăria şi sbieră aşa de cumplitŭ în stradă, încâtŭ trebuì sĕ fiă arestatŭ. Aşa dér deocamdată Arkeder 'şĭ-a esecutatŭ intenţiunea şi şéde mulţămitŭ într'unulŭ din acele localurĭ, în care cu atâta putere este atrasŭ.

Ultime scirĭ.

Berlinŭ, 6 Decemvre. — „Gazeta Crucii" anunţă o nouă sporire a trupelorŭ rusescĭ care suntŭ grămădite pe fruntariile germane.

Londra, 6 Decemvre. — Concentrarea trupelorŭ rusescĭ la graniţa germană şi austriacă continuă. Acéstă scire a produsŭ o influenţă rea la bursele din Viena şi Berlinŭ.

Londra, 6 Decemvre. — Rusia face marĭ sforţărĭ pe lângă Pórtă pentru a o împinge sĕ ocupe Rumelia. Grecia a declaratŭ că va reclama o rectificare de fruntarii décă *statu-quo* nu va fi stabilitŭ în Bulgaria.

Pesta, 6 Decemvre. — „Pester Lloyd", într'unŭ articulŭ de sorginte oficiósă, constată, că contra ordinului datŭ de către Ţarŭ în privinţa Germaniei, pressa rusă urméză a ataca Austria şi se concentréză trupe pe fruntariile austro-ungare. „Pester Lloyd" conchide că situaţia e fórte gravă.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. a »Gaz. Trans.«)

VIENA, 7 Decemvre. — *Cu privire la grămădirea de trupe din partea Rusiei la graniţa austro-ungară, ḑice „Fremdenblatt", că pentru Austro-Ungaria e valabilă cuvêntulŭ ce l'a datŭ, că nu vrea sĕ turbure pacea vecinilorŭ.* **Insĕ décă se vorŭ concentra mereu şi de aci încolo trupe rusescĭ la graniţa austro-ungară, vomŭ fi siliţĭ a lua şi noi mĕsurĭ corĕspunḑĕtóre, spre a nu rĕmâné îndĕrĕtŭ faţă cu pregătirile cu totulŭ improvisate şi ameninţătóre ale vecinului.**

Editorŭ şi Redactorŭ responsabilŭ **Dr. Aurel Mureşianu.**

---

chiar mediculŭ de două ḑile nu mai garanta de viaţa ei.

Ce era de făcutŭ?

— Sĕ-i spunemŭ că tatălŭ ei e aicĭ, — ḑise unchiulŭ Boazanŭ, — acésta îi va face bine, va face ca sângele sĕ i se sue în obrajĭ.

Amêndoi agrăiră pe mica copilă, şi mama ei luându-o pe genunchĭ, cu o voce dulce îi şopti la ureche:

— Ascultă Iacobino! Te ai simţi fericită, décă ai sci că scumpulŭ tĕu tată o sĕ se afle îndată lângă noi?

Fetiţa cuprinse grumazulŭ mamei sale între micele ei braţe şi-i strigă deodată:

— Tata e aci!

Unchiulŭ şi mama se uitară unulŭ la altulŭ consternaţĭ.

Iacobina era palidă, dér palidă cum n'a fostŭ nici-odată.

Maria Madelena tremura la idea că are sĕ o arate tatălui ei în acéstă stare.

— Aşteptă! am unŭ mijlocŭ! — ḑise farmacistulŭ şi scoborî cu grabă sărindŭ totŭ peste câte patru trepte până în prăvălia din faţă, şi se reîntórse repede ţinêndŭ în mână o cutiuţă. In acéstă cutiuţă se afla nisce prafŭ roşu.

Şi pe când Maria Madelena sta înmărmurită, fără ca sĕ fi avutŭ timpŭ şi curagiulŭ de a-lŭ opri, bunulŭ bĕtrânŭ puse puţinŭ din acestŭ prafŭ roşu pe unŭ piciorŭ de iepure şi cu acesta atinse puţinŭ obrajii mititelei, dându-le colórea roşă de mai nainte.

Mulţămită acestui subterfugiu, acestei comedii pióse, Iacobina nu mai avea decâtŭ slăbiciunea, carea la prima vedere puté pricinuì destulă amărăciune tatălui ei. De altmintrelea era totŭ blonda cea în faţa rosei şi drăgălaşe.

Maria Madelena era atâtŭ de turburată de reîntórcerea bărbatului sĕu, se temea atâtŭ de multŭ de desperarea ce-i va pricinu-i-o arĕtândŭ soţului ei fetiţa carea era atâtŭ de palidă câtŭ şi de slabă, dér în cele din urmă acestŭ prafŭ roşieticŭ îi sta atâtŭ de bine mititelei, încâtŭ Maria nu se împotrivì unchiului Boazanŭ.

Când terminá, elŭ sfătuì pe Iacobina sĕ nu plângă. Iacobina şi promise acésta.

După câte-va minute cele trei sĕrmane fiinţe, care trăiseră despărţite timpŭ atâtŭ de îndelungatŭ, se aflau érăşĭ reunite. Şi ce bucuriă! Ce fericire! Ce farmecŭ!

In braţe cu soţia şi cu fiica sa, Ioanŭ Reynauld devenise érăşĭ omulŭ celŭ mai fericitŭ din lume: dase uitărei Parisulŭ, Franţa, lumea întrégă!

Unchiulŭ Boazanŭ se uita fermecatŭ la acéstă privelisce, murmurândŭ mereu: „Aşa déră trebue sĕ recunóscemŭ, că în căsătoriă este fericire!"

După ce trecură primele momente ale acestei bucurii esaltate, Ioanŭ Reynauld îşĭ luă fetiţa, o aşeḑă pe genunchii sĕi, şi mĕsurând'o cu privirea din crescetŭ până 'n tălpĭ, strigă cu mulţămire:

— Ei bine, ce-mĭ spune-ţĭ? Sciţĭ că m'aţĭ făcutŭ sĕ tremurŭ, vorbindu-mĭ despre slăbiciunea şi paliditatea Iacobinei? Slăbită! da, draguţă, este adevĕratŭ că tu eştĭ mai puţinŭ rotunjóră decâtŭ cum erai în Parisŭ. Dér ai crescutŭ. Desvoltarea este causa care te-a făcutŭ sĕ scaḑĭ cum eştĭ, sĕrmana mea porumbiţă, dér ai faţă frumósă, Iacobina mea! fată superbă, mica mea Iacobină, draga mea Iacobină!

Şi astfelŭ totŭ vorbindŭ, fericitulŭ tată o îmbrăţişa, o îmbrăţişa şi ér o îmbrăţişa.

Fetiţa în bucuria ei cea mare îlŭ acoperea cu sărutărĭ, în urmă întorcêndu-se spre unchiulŭ Boazanŭ, ḑise:

— Toto, unchiule Toto! — strigându-lŭ pe acestŭ nume, ce i-lŭ dedea în tóte ḑilele.

— Ce-i, sburdulnico?

— Tata e aci, vino sĕ te strângŭ în braţe!

— Pentru ântâiaşĭ dată Iacobina strânse în braţe pe unchiu sĕu.

Şi pe când bunulŭ bĕtrânŭ, căruia Ioanŭ Reynauld i-o dase în braţe, o îngrămădea cu sărutărĭ vĕrsândŭ lacrime de bucuriă, Iacobina îi şopti încetŭ la ureche:

— Nu plânge preste obrajii mei, căcĭ o sĕ-mĭ ştergĭ colórea.

trad. de *Em. Prodanŭ*.

Cursulŭ la bursa de Viena

din 4 Decemvre st. n. 1887.

Rentă de aurŭ 5%	99 —	Bonurĭ croato-slavone	104 25
Rentă de hârtiă 5%	98.60	Despăgubire p. dijma de vinŭ ung.	99.—
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare	149.25	Imprumutulŭ cu premiu ung.	123.90
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (1-ma emisiune)	95 70	Losurile pentru regularea Tisei și Segedinului	123.25
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (2-a emisiune)	125 60	Renta de hârtiă austriacă	81 15
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (3-a emisiune)	112 —	Renta de arg. austr.	82.40
Bonurĭ rurale ungare	104.40	Renta de aurŭ austr.	111 90
Bonurĭ cu cl. de sortare	104.40	Losurile din 1860	135.—
Bonurĭ rurale Banat-Timișŭ	104 20	Acțiunile băncei austro-ungare	887.—
Bonurĭ cu cl. de sortare	104 20	Act. băncei de creditŭ ung.	283.50
Bonurĭ rurale transilvane	104 60	Act. băncei de creditŭ austr.	276.70
		Argintulŭ —.— Galbinĭ împărătescĭ	5.93
		Napoleon-d'orĭ	9.95
		Mărcĭ 100 imp. germ.	61.70
		Londra 10 Livres sterlinge	125.75

Bursa de Bucurescĭ.

Cota oficială dela 19 Noemvre st. v. 1887.

	Cump.	vênd.
Renta română (5%)	93 1/2	94 1/2
Renta rom. amort. (5%)	96—	97—
» convert. (6%)	91—	92—
Impr. oraș. Buc. (20 fr.)	34—	36—
Credit fonc. rural (7%)	105—	106—
» „ „ (5%)	91 3/4	92 1/4
» » urban (7%)	103—	104—
» » » (6%)	96—	97—
» » » (5%)	87 1/2	88 1/2
Banca națională a Româniel 500 Lei	——	——
Ac. de asig. Dacia-Rom.	——	——
« » » Națională	——	——
Aurŭ contra bilete de bancă	14.1/4	15.—
Bancnote austriace contra aurŭ	2.03	2.04

Cursulu pieței Brașovŭ

din 5 Decemvre st. n. 1887.

Bancnote românescĭ	Cump.	8.53	Vênd.	8.55
Argint românesc	»	8.50	»	8.52
Napoleon-d'orĭ	»	9.94	»	9.96
Lire turcescĭ	»	11.22	»	11.25
Imperialĭ	»	10.22	»	10.26
Galbenĭ	»	5.87	»	5.90
Scrisurile fonc. »Albina» 6%	»	101.—	»	102.—
„ » „ 5%	„	98.—	»	99.—
Ruble Rusescĭ	»	110.—	»	111.1/2
Discontulŭ	»	7—10% pe anŭ.		

Nr. 11,050—1887.

Publicațiune.

Pentru asigurarea liferațiunei **lemnelorŭ de focŭ,** necesare pe anulŭ 1888 la oficiulŭ administrativŭ, orfanalŭ, la oficiulŭ jurisdicțiunei pupilare și la biuroulŭ de verificare pentru mĕsurĭ și greutățĭ din comitatulŭ Brașovului, socotite cam la 415 metri cubicĭ lemne uscate de fagŭ, se va pertracta la **16 Decemvre a. c. 9 óre a. m.,** la oficiulŭ vice-comitelui, asupra ofertelorŭ făcute prin scrisóre sigilată.

Doritorii de a licita la acéstă liferațiune suntŭ provocațĭ, ca până în ḑiua și ora de mai susŭ sĕ-șĭ aștérnă la oficiulŭ vice-comitelui ofertele lorŭ în scrisŭ și provĕḑute cu 52 fl. vadiu.

Condițiunile de liferare se potŭ vedé de aḑĭ încolo la oficiulŭ administrativŭ alŭ vice comitelui în orele de oficiu.

Brașovŭ, 24 Noemvre 1887.

Iuliu Roll,
Vice-comite și consiliarŭ reg.

2—2

Nr. 11,049—1887.

Publicațiune.

Pentru asigurarea liferațiunei a **12 părechĭ cisme** și **12 părechĭ ghete,** necesare pe anulŭ 1888 pentru servitorii dela judecătoria comitatului Brașovŭ, se va pertracta în **16 Decemvre 10 óre a. m.** la oficiulu vice-comitelui asupra ofertelorŭ presentate de concurențĭ sub scrisóre sigilată.

Doritorii de a concura suntŭ provocațĭ, ca până în ḑiua și ora de mai susŭ sĕ-șĭ aștérnă la oficiulŭ vice-comitelui ofertele lorŭ în scrisŭ și sigilate, provĕḑute cu vadiu de 20 fl. v. a.

Condițiunile de liferare se potŭ vedé de aḑĭ încolo la oficiulŭ administrativŭ alŭ vice-comitelui în órele de oficiu.

Brașovŭ, 24 Noemvre 1887.

Iuliu Roll,
Vice-comite și consiliarŭ reg.

2—2

Nr. 11,154—1887.

Publicațiune.

Pentru a se asigura pe anulŭ 1888 **curățirea sobelorŭ și a coșurilorŭ** ținĕtóre de localitățile judecătoriei centrale și de biuroulŭ de verificare pentru mĕsurĭ și greutățĭ din comitatulŭ Brașovului, se va pertracta la **16 Decemvre a. c. 11 óre a. m.** asupra ofertelorŭ sigilate incurse până atuncĭ.

Doritorii de a concura suntŭ provocațĭ a-șĭ trimite până la ḑiua și ora de mai susŭ ofertele lorŭ la oficiulŭ vice-comitelui, în scrisŭ și sigilate, provĕḑute fiindŭ cu vadiu de 5 fl.

Brașovŭ, 26 Noemvre 1887.

Iuliu Roll,
Vice-comite și consiliarŭ reg.

2—2

Concursŭ.

Pentru ocuparea **stațiunei învĕțătorescĭ** din parochia **Romuli,** situată în vicariatulŭ Rodnei — carea devenise vacantă prin strămutarea învĕțătorului Petru Neamțu la scóla confesională din comuna sa natală Feldru — cu solutiunea anuală de 200 fl. v. a., cuartirŭ provĕḑutŭ cu edificii economice, lemne de focŭ gratis și grădina scólei în folosința învĕțătorului.

Doritorii de a dobêndi acéstă stațiune au a-șĭ aștérne rugările lorŭ, provĕḑute cu documentele de cualificațiune, la Senatulŭ scolasticŭ conf. gr. cat. din Romuli, posta ultimă Năsĕudŭ, până în **18 Decemvre** când se va efectui și alegerea învĕțătorului.

Din ședința Senatului scolasticŭ conf. gr. cat. ținută la 27 Noemvre 1887.

Paulŭ Chita,
președintele senatului scol. conf.

Sosirea și plecarea trenurilorŭ și postelorŭ în Brașovŭ.

I. Plecarea trenurilorŭ:

1. Dela Brașovŭ la Peșta:

Trenulŭ de persóne Nr. 307: 7 óre 20 de minute séra.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 315: 4 óre 01 minută diminéța.

2. Dela Brașovŭ la Bucuresci:

Trenulŭ mixtŭ Nr. 318: 1 óră 55 minute după améḑĭ.

II. Sosirea trenurilorŭ:

1. Dela Peșta la Brașovŭ:

Trenulŭ de persóne Nr. 308: 9 óre 46 minute înainte de améḑĭ.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 316: 9 óre 52 minute séra.

2. Dela Bucuresci la Brașovŭ:

Trenulŭ mixtŭ Nr. 317: 2 óre 32 minute după améḑĭ.

A. Plecarea postelorŭ:

a) Dela Brașovŭ la *Rĕșnovŭ-Zĕrnescĭ-Branŭ*: 12 óre 30 min. după améḑĭ.
b) „ „ „ *Zizinŭ*: 4 óre după améḑĭ.
c) „ „ în *Sĕcuime* (S. Georgĭ): 1 óră 30 minute nóptea.
d) „ „ la *Făgărașŭ*: 4 óre diminéța.
e) „ „ la *Săcele*: 4 óre diminéța.

B. Sosirea postelorŭ:

a) Dela *Rĕșnovŭ-Zĕrnescĭ-Branŭ* la Brașovŭ: 10 óre înainte da améḑĭ.
b) „ *Zizinŭ* la Brașovŭ: 9 óre a. m.
c) Din *Sĕcuime* la Brașovŭ: 6 óre séra.
d) „ *Făgărașŭ* la Brașovŭ: 2 óre diminéța.
e) „ *Săcele* la Brașovŭ: 6 óre 30 minute séra.

Tipografia ALEXI, Brașovŭ.